

Jag var 25 år gammal och en vacker dag började jag att dö

Jag var 25 år gammal och en vacker dag började jag att dö.

Veckorna innan hade varit extremt utdragna, klistriga, liksom virade några varv runt skalpen med en svettig tyngd. Jag minns att jag stannade kvar i sängen nån dag... min kroppsbehåring hade under en för kraftig natttranspiration växt sig stark genom bommulslakanet, knutit ihop sig, skapat trassel. Jag lyckades inte komma ur sängen förrän lakanet helt format och förenat sig med min hy.

Andra dagar hade jag drömt hela nätter om mat och ätning för sedan inte kunna svälja en tugga.

Jag minns drömmar av total kreativ styrka, krafthallucinationer, färgfulla och formexploderande drömmar som gav mig total tillfredsställelse. Jag hade också långa maniska regi drömmar där inspelningsutrustningen om och om igen sattes upp i aldrig sinande vägkorsningar.

Under alla dessa drömmar låg jag exakt blixstilla, jag rörde inte mig en millimeter. När jag vaknade med vetskapen om min ställning blev jag alltid lika imponerad.

Och så vaknade jag en dag med en centimetertjock feber utsmetad runt tinningarna. Jag betraktade mig yrvaket i badrumsspegeln, kände mig maktlös, gjorde några tama försök att tvätta bort den men så plötsligt låg jag där i sängen igen, lamslagen under ett nystelnat ljummet betongtäcke. Folk började påpeka att jag borde gå till doktorn, tyckte att jag såg blek ut, ögonen verkade trötta. Jag förklarade att det nog bara var fluensan som gick runt och att jag säkert var tillbaka på fötterna igen inom några dagar. Dessutom så är vi svenkar inte vana vid doktorsbesök, vi håller oss gärna till den sista bristande minuten, tills dess att sjukdomen själv tar upp luren och ringer. Just nu var jag bara väldigt trött, och varm som en klipphäll i sommarsolen.

Jag var för tillfället bosatt i Edinburgh, en skottsk stad full av kyla och dålig isolering. Jag hade regiambitioner och studerade film. Jag hade nu inte varit i skolan på två veckor. Alla mina kreativa ambitioner drunknade helt abrupt i den tomma meningslöshet som febern bredde ut. Jag fann brännskador på min kudde, på mina skor hade sullimmet smält bort och jag kunde inte längre lämna huset. Jag tänkte att jag snart skulle bli bättre, förkyld var man i några dar och sen var allt tillbaka till det normala partylivet vi studenter hade.

Febern hade nu tjocknat ytterligare, den låg som en död kolja runt min hals, hade nafsat sig in i mandlarna, låg där och retade dem med sin sträva planktontunga. Jag förökte dölja den med några varv av min halsduk, men den gled snart av från de pärlblanka fjällen.

"The fever had become even thicker, lying like a dead haddock round my neck, had snapped itself in my tonsils and was lying there teasing them with its rough plankton tongue."

Jag hade haft samma bleka t-shirt i en hel vecka nu... jag hade ingen aning om när det var dags att byta.. mitt luktsinne var som bortblåst av de sprängfyllda bihålorna. Jag fick för mig att snoret börjat koagulera i alla

huvudets hålor pågrund av den höga temperaturen. Jag såg hur snorgula på snorgula klumpat ihop sig till en härlig bihåleomelett. Den sprängde och värkte, Jag försökte skölja ur det med badrummets alla piller och grovkökets alla vätskor, men varje morgon vaknade jag mer och mer insjunken i sängens djupa tvinggrepp.

Jag insåg att jag höll på att dö.

En fruktansvärd tanke.

Efter många inre diskussioner beslutade jag mig för att ringa en doktor.

Mottagningen låg öde, neonljusen flimrade trött och jag fick känslan av att jag var den enda sjuka människan i hela staden, kanske i hela landet? Hade alla människors sjukdomar plötsligt lämpats över på mig? Bar jag på ett helt lands lidande? De ändlösa korridorerna vinglade fram och tillbaka medans jag kraftlöst leddes in till en doktor.

Han lystnade på mitt ömmande bröst då det suckandes gick upp och ner. Han hörde tydligen någonting där inne, började lyssna från andra vinklar, log för sig själv och nynnade stundtals med. Jag frågade honom vad det var men han tittade bara bekymrat på mig, för att sedan koppla en liten bandspelare till stettoskopet. Han förklarade att det var en högst ovanlig avskedshymn som mina lungor framstötte, hade inte hörts på decennier, senast nedtecknade observationen hade varit på Haiti hos en nu utdöd voodookult.

Hade mina organ börjat sjunga avskedssånger? Visste varje liten kroppsdel att slutet var nära? Doktorn hyschade mig och pekade menande på bandspelaren.

När han tog avsked log han som en femåring och kramade godisgirigt sin bandspelare, han nästan knuffade ut mig ur rummet, förklarade att det var hans mest spännande dag av hela 40 års yrkesverksamhet.

Jag var förvirrad och trött, var tvungen att stanna och vila flera gånger på vägen hem. Han hade inte ens besvärat sig att titta på den febertyngda koljan som nu hade ålat sig ned längs ryggraden och satt åt som en kokande ryggsäck.

När jag kom hem tittade jag av en tillfällighet på mina händer. De var mjölkvita och kalla, ett blått rutnät av ådror sken igenom.

De var redan döda.

Lägenheten hade blivit mindre, den var som vakuumpförpackad, väggarna låg tätt klustrade runt min kropp när jag desperat försökte utvidga köket för att kunna dra ut en stol, sätta mig ner, göra ännu en av de tusentals koppar te som jag börjat förtära varje dag.

Väggarna var fuktiga och kalla likt nattsvettiga kläder, eller kanske som när man vaknar en fuktig morgon med ansiktet mot tältduken..

Koljan bet till mig i njuren och fortsatte sura.

Lukta illa gjorde den också..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pizza n Funk med Poeter.se id #23695 innehar upphovsrätten